

**IDENTIFIKAČNÝ KÓD
SLOVENSKA XII.**

**IDENTIFICATION CODE
OF SLOVAKIA XII.
(CULTURE CODE)**

Spoločnosť ARTEM
The ARTEM Association

pod záštitou / under the auspices of

EURÓPSKEJ AKADÉMIE VIED A UMENÍ
EUROPEAN ACADEMY OF SCIENCES AND ARTS

predstavuje nových laureátov Identifikačného kódu Slovenska
announces new laureates of the Identification Code of Slovakia

Slávnostný ceremoniál sa uskutočnil dňa 20. októbra 2018
v priestoroch Kaplnky Sedembolestnej Panny Márie
(predtým Hudobná sieň) Bratislavského hradu.
Kurátorom projektu je PhDr. Ľuboslav Moza, PhD.
člen Európskej akadémie vied a umení.

The ceremony took place on 20th October, 2018
at the representative area Chapel of Our Lady of Sorrows
(a former music-hall of the) Bratislava Castle.

The curator of the project is PhDr. Ľuboslav Moza, PhD.
member of the European Academy of Sciences and Arts.

MARTIN BABJAK
LUCIE FILIMONOVA
AŇA GEISLEROVÁ
BERIT GEZELIUS
TIBOR KOPÓCS
IVETA LEDECKÁ
MIROSLAV NOGA
JAN MEISNER
ĽUDOVÍT PETRÁNSKY
MÁRIA REHÁKOVÁ
MICHAEL RITTSTEIN
ALICA VANČOVÁ
EMÍLIA VÁŠÁRYOVÁ
JÁN ZORIČÁK

DVANÁSTY ROČNÍK

Súčasná kultúra. Umenie a veda. To je množstvo informácií a schopnosť jedinca orientovať sa v nich.

Jedným z najkrajších ľudských objavov je uvedenie si prítomnosti. Veda dosahuje rekordy vo vývoji a umenie chce byť úplne iné. A človek spoznáva, aké zložité je prijať dnešok. Možno aj preto, že je nový.

Týmto katalógom predstavujeme osobnosti, ktorých prínos pre kultúru patrí ľuďom, nie bulváru. Ich tvorba a objavy majú tú pridanú hodnotu, ktorá sa dnes pre mediálnu plytkosť v našom poznaní stráca. Je to mimoriadny talent a náročná práca. Vďaka nim sa ľudstvo rozvíja. Avšak z roka na rok je ťažšie rozlíšiť „plevy od zrna“. Obe majú svoje opodstatnenie a zastúpenie v našom živote. Prvé sú však krátkodobou zábavou, umeleckou zbytočnosťou, alebo nepodstatnou informáciou o objave, ktorý nejestvuje, kde človek pokrúti hlavou a zabudne. Druhé reprezentujú všetky možné cesty vývoja a rastu. Filozofiu a poznávanie, relax pri učení hrou, upozornenia na dekadentný úpadok, násilie, a jedným dychom estetiku radosti a krásy. Na tej jednej strane dominuje biznis a beh za peniazmi. Na strane druhej tá práca či tvorba, bez ktorej by sme neboli čím sme. Ľuďmi.

Identifikačný kód Slovenska je pojem, prepojený s udeľovaním prestížnych cien „Laureát Identifikačného kódu Slovenska“. Patria tým, ktorých dnes nazývame „skutočné osobnosti“. Táto myšlienka vznikla na Slovensku, ale patrí všetkým tým „skutočným“ na celom svete, ktorí tvoria hodnotné výsledky pre seba, pre nás, pre ľudstvo. Niektorí známi, iní temer neznámi. Vôňu ich tvorby a práce cítiť však všade. Identitou je kód bezproblémového detstva, spojeného s miestom hier, vôňou matkinej kuchyne a poznávania práce. Tú nesie každý v sebe. Bez nej by to nešlo. Keď sa potláča, nastupuje násilie a vznikajú vojny. Ona totiž je práve v tej spomienke na prvé sadenie zemiakov, citlivé prežívanie detských rozprávok, kosenie trávy a v sile domova. Nezávisle na tom, v ktorom štáte, v ktorej časti sveta.

Laureáti dvanásteho ročníka sú mimoriadni ľudia preto, že originálne vnímajú prítomnosť a dokážu ju spracovať v mimoriadnych výsledkoch.

Ľuboslav Moza

T W E L F T H V O L U M E

Contemporary culture. Art and science. Varied information and the ability of individuals to orient themselves among it all.

One of the most beautiful human discoveries is becoming aware of the present time. Science is continuously reaching records in its development and art seemingly seeks the complete opposite. People are begin to understand how difficult it is to accept the present time. Maybe because it is so novel.

Through this catalogue we present personalities whose contribution to culture belongs to the people, not the tabloids. Their work and discoveries therefore have an added value which is often lost in today's world due to the shallowness presented through media. This makes their talent and hard work exceptional. It is because of these personalities that humanity develops. However, distinguishing between what is valuable and what is not is harder by the year. Both have a place in our lives. The former, however, provides short-term entertainment through baseless art or insignificant information about a discovery which is non-existent. One only shakes their head and forgets. The latter represents all the varied ways in which we develop and prosper. Philosophy and knowledge, relaxation through learning by play, warnings relating to a decadent decline, violence, and at the same time an aesthetic of joy and beauty. On the one side, business and money dominate. On the

other side, it is the work of art which shapes us that is dominant. It shapes humanity.

The Identification Code of Slovakia is a phenomenon related to the presentation of the prestige award of „Laureate of the Identification Code of Slovakia“. The awards belong to those who we call „real celebrities“. The idea was born in Slovakia but belongs to all those „real“ ones across the globe who create quality for themselves, for us, for humanity. Some more and some less famous. Their art and work can be sensed everywhere. Their identity code is that of a carefree childhood, interconnected with play, smell from a mother's kitchen and learning to understand work. This identity is within each and every one of us. We cannot exist without it. If we repress it, violence and wars arise. Our identity lies in the memories of growing potatoes for the very first time, living through fairytales, mowing the lawn and in the power of home life. It does not matter which country or part of the globe these memories come from.

The laureates of the 20th annual Identification Code of Slovakia are special because they perceive the present moment originally and they can transfer it into art with exceptional results.

Ľuboslav Moza

MARTIN BABJAK

„Je mimoriadnou osobnosťou nielen slovenského dneška. Spevák a hudobný talent, Martin Babjak. Možno povedať, že patrí medzi najobľúbenejších operných virtuózov. Hodnotou spevákoveho prejavu i úsmevom a optimizmom, hereckým majstrovstvom. To všetko ukrýva jeden človek, osobnosť. Vďaka, že môžeme spoznávať jeho majstrovstvo v tom najširšom diapazóne jeho talentu.

Martin Babjak je tvorcom na Slovensku toho zvláštneho momentu, keď na schodoch zasluženej slávy dokáže robiť pre hudobné umenie viac. Takým bol Pavarotti. On nielen sprístupňuje, ale nenásilne propaguje a učí, čo je v hudbe hodnotou. A nielen v opernej. Spomeniem „Clippato“, úspešnú televíziu reláciu o klasickej hudbe, ktorú múdro uvádzal.

Ku množstvu operných a koncertných vystúpení priradil majster aj dve CD populárnej hudby „Romantica“ a „Poetica“. Jedno CD ľudových melódii „Folklorika“ (s Diabolskými husľami J. Berkyho-Mrenicu).

Obdiv hudbe v živote Martina Babjaka.“

Martin Babjak sa narodil 15. septembra 1960 v Banskej Bystrici. Jeho rodičia, Terézia a Štefan, boli sólistami opery v Banskej Bystrici. Tak aj sestry Anka a Tereza, a bratia Štefan a Ján mali spevácky talent. A dnes sú jeho nositeľmi majstrove deti. Po absolvovaní bratislavského Konzervatória /1985/ navštevoval spevácku školu Centro di perfezionamento cantanti lirici pri Teatro alla Scala v Miláne.

Od roku 1987 bol sólistom opery v Banskej Bystrici a v rokoch 1989 – 2006 v opere Slovenského národného divadla. Dnes je stálym hosťom Štátnej opery v Prahe. Divadelná sezóna 2009/2010 priniesla autorovi spoluprácu s Operou v Krakove.

Martin Babjak, s nádherne zafarbeným barytónom, prešiel množstvom domácich a zahraničných operných scén, na ktorých predstavil v náročnom naštudovaní desiatky postáv.

Hostoval v Nemecku, Rakúsku, Švajčiarsku, Českej republike, Maďarsku, Poľsku, Španielsku, Francúzsku, Nórsku, Portugalsku, Egypte, Kanade, USA a Japonsku, kde sa prezentoval nielen opernými postavami, ale

i koncertnými vystúpeniami. V závere roka 1997 realizoval svoje prvé profilové CD v spolupráci so Štátnou filharmóniou Košice pod vedením švajčiarskeho dirigenta A. Waltera.

Repertoár Martina Babjaka, okrem už spomínaných postáv, je bohatý a s čoraz dramatickejšími nádychom. Po úlohách Almavivu (Mozart: Figarova svadba), Guglielma (Mozart: Così fan tutte), Figara (Rossini: Barbier zo Sevilly), Malatestu (Donizetti: Don Pasquale), Sharplessa (Puccini: Madama Butterfly), Onegina (Čajkovskij: Eugen Onegin), Schlemila aj Hermanna (Offenbach: Hoffmannove poviedky), Valentína (Gounod: Faust), nasledovali postavy ako Jago z Otella či Posa z Dona Carlosa G. Verdiho a Wolframa z Wagnerovho Tannhäusera. Zaujímavou kreáciou Golauda sa predstavil v inscenácii Debussyho opery Pelleas a Melisanda a ako zákerný Scarpia v Pucciniho opere Tosca.

Z ocenení, ktoré treba spomenúť, je to druhá cena na celoštátnej speváckej súťaži Mikuláša Schneidera Trnavského /1988/, laureát Pavarottiho súťaže z Philadelphie (jeseň 1992) a víťaz XXVII. ročníka medzinárodnej speváckej súťaže Totti dal Monte z talianskeho Trevisa (1995), kde exceloval postavou toreadora Escamilla v Bizetovej Carmen.

Martin Babjak hrá na každom hudobnom nástroji, ktorý dostane do rúk. Fajara, píšťala, fúkacia harmonika, klavír, akordeón husle, kontrabas, balalajka, gitara...

Je fenomenálnym umelcom dnešnej doby.

LUCIE KUNZOVÁ FILIMONOVA

„Je dnes naozaj doba konceptu? Alebo je len lákadlom pre bulvár, ktorý chce zaujať aj na úkor pravdy. Je to kontraproduktívne, pretože pre ľudí formuje obraz nepochopiteľného a odsúdeniahodného umenia ako celku. Výtvarný prejav sa aj dnes rozvíja v tej hodnote, ktorú sme vždy obdivovali. V kvalitách znalosti remesla, objavoch originality a sile zážitku. Príkladom toho je tvorba výnimočnej umelkyne, Lucie Kunzovej Filimonovej. Obdivujem u nej obrovské tvorivé nasadenie. Ustavičné štúdium, vylepšovanie maliarskych a kresliarskych techník. Istotu, s ktorou čelí nezáujímavému, ale mediálne silnému tlaku dnešného umenia. A úspechom, ktoré dosahuje, ktorými odokrýva ľuďom oči a volá ich na filozofickú dišputu na tie najpôsobivejšie témy života. Plusy a mínusy, dobro a zlo, pomsta a pochopenie, kde v strede všetkých je človek.

Jej tvorba prepája to najvzácnejšie, čo človek má. Ľudskú dôstojnosť, vlastnú dušu. Pohľady na nich sa vždy rôznili. V závislosti od doby a spoločenských kritérií v nej. Dnešný pohľad na to všetko čo bolo, je temer vždy iný, zrelší a múdrejší. Toto sú však iba slová, ktoré Lucia tichým výrazom farby vyjadruje v tom najväčšom možno zábere. Jej obrazy sú antickou drámou, objavmi dokonalosti v utrpení, všetkým, čo neviem povedať slovami.

To všetko napísané navonok prezentuje maľovaním krásy ľudského tela. S ukrytou dušou, ktorú usiluje poodhaliť.“

Lucie Kunzová Filimonova sa narodila 23.7.1979 v Náchode. Umelecký talent, úctu a obdiv k životu zdedila i prijala od svojej matky Viery Vaisarovej. Ako mimoriadne nadané dievča ju už od jej jedenástich rokov viedol profesionálnou výučbou akademický maliar Ivo Švorčík. Po absolvovaní turnovskej SUPŠ (1999) s veľkým nasadením, stimulovaným záujmom a chcením študovala kresbu, maľbu a plastiku. Ku ďalšiemu umeleckému rozvoju jej nesporne pomohla tvorba dizajnu umeleckej keramiky, výučba výtvarnej výchovy na strednej škole, a ustavičné štúdium portrétu a figurálnej kresby v ateliéroch významných tvorcov.

Vo svojom ateliéri v Mladej Boleslavi tvorí dnes maliarske a kresliarske originály osobitého výrazu a filozofie. Pre mimoriadne výtvarné úspechy absolvovala už viac ako päťdesiat autorských výstav doma i v zahraničí. Jej diela sa nachádzajú v umeleckých zbierkach i súkromnom vlastníctve po celom svete.

AÑA GEISLEROVÁ

Aňa Geislerová sa narodila 17. apríla 1976 v Prahe. To umenie, ktoré nazývam vzácnym, prijala od rodičov a najbližšieho okolia, aby ho dovedla do autenticity vlastného hereckého rukopisu. Mama Viera je akademická maliarka, babička bola herečkou. Sestra Ester je tiež herečkou a Lenka výtvarnou umelkyňou a speváčkou. Študovala na pražskom konzervatóriu. V skratke možno napísať, že jej prvými filmami boli „Pějme píseň dokola“, a „Requiem pro panenku“ /oba 1991/. Je päť- násobnou nositeľkou prestížnej ceny Český Lev . /"Návrat idiota", „Želary“, „Štěstí“, „Kráska v nesnázích“, „Nevinnost“/. Patria sem ďalšie ceny domáce a zahraničné, i nominácie. Osobitú kapitolou v tvorbe tejto výnimočnej umelkyne hrá televízia. Desiatky televíznych filmov a nielen obľúbených, ale predovšetkým kvalitných seriálov, domácich i zahraničných /"Prima sezóna", „Letiště“, „Soukromé pasti“, „Terapie“, „Nevinné lži“, „Já, Mattoni“ a ďalšie/. Divácku popularitu z produkcie celosvetovej HBO získal aj seriál „Až po uši“.

V roku 2016 hrala v zámorí vo filme o atentáte na Reinharda Heinricha „Anthropoid“.

Aj súbor autorkiných fejtónov „P.S.“ s návrhom obálky a kresbami sestry Lenky dostal v roku 2016 cenu „Magnesia Litera“. Pretože kniha je dobrá.

Aňa Geislerová je aktívna v zmysluplných charitatívnych projektoch. To len dopĺňa profil jej osobnosti, ako človeka humanistu a dobrá.

„Je fenoménom súčasného filmu. Mimoriadna herecká osobnosť, ktorá dýcha umením, vonia filmom. Od prvého vstupu do filmového záberu umožňuje divákovi vnímať hodnotné umenie. Aňa Geislerová. Herečka nielen náročných, ale predovšetkým mimoriadne kvalitných filmov. Vyžaruje z nej nielen to, čo tá ktorá postava vo filme prezentuje. Žiari sebou, vlastným talentom. Prirodzenosťou a neopakovateľnosťou šarmu, gesta, pohybu, úsmevu. Všetkým.

Obdivujem túto umelkyňu pre jedinečnosť prejavu. Viem, že ľudia často pozerajú filmy predovšetkým kvôli nej. Vie stavať na ich základe a zároveň ich budovať vlastným talentom. Nesporne je herečkou filmov, ktoré patria hodnotou filmového umenia k tým najlepším.“

BERIT GEZELIUS

„Patrí medzi výnimočné ženy, ktorých život spája to významovo obrovské slovo kultúra. Dosiahla mimoriadne výsledky v niektorých psychologických špecializáciách. Je za nimi nielen náročná, zodpovedná práca, ale aj kreativita a hĺbka jej osobnosti, cez ktorú otvára zamknuté dvere k tým, ktorí to mimoriadne potrebujú. Berit Gezelius je večný romantik, intelektuál a filozof. Zároveň píše. Zaujímavo, dobre. A prekladá.“
„Kultúra je široký pojem. Ťažko ho definovať. Pre mňa osobne má obrovský význam príroda. Francúzska psychoanalýza, vývoj človeka a jazyka v tom prírodnom ponímaní. Všetky jazyky ľudstva sú geneticky podmienené. Základ je ten istý. Otázka je, ako rozvíjať svoje vrodené jazykové schopnosti a tým pádom zdokonaľiť svoju individualitu. Reč, slová, tam je schovaný celý svet. Aj kultúra. Celý život ma zaujímal poézia, v škole som rada analyzovala básne. Prvú vlastnú poému som napísala, keď som prvýkrát videla bratislavský Modrý kostolík. Bola som očarená jeho krásou. Teraz som práve dokončila švédsky preklad zbierky Pominuteľnosť od Jozefa Leikerta.“

„Narodila som sa v Kiruna, za Polárnym kruhom. To bolo v júni, o druhej v noci, keď slnko stálo vysoko na oblohe. Celé leto nezapadne za horizont.“

Berit Gezelius priniesla i prináša do vedy o človeku nové a významné objavy. Začala základnými psychoterapeutickými štúdiami, ktoré trvali 5 rokov. Ďalšie tri roky štúdií ukončila štátnicou a získala prvý atest a licenciu pre prax. Po ďalších dvoch rokoch absolvovala druhou štátnicou.

„Mnoho rokov som pracovala v psychiatrickej ordinácii v Štokholme, a posledných šestnásť rokov som na základe osvedčenia o odbornej spôsobilosti mala vlastnú psychoterapeutickú prax. Učím terapeutov ako pracovať s pacientami, čo trvá roky. Požívam niekoľko metód, ktoré som

doplnila ukončenými skúškami z dvoch ďalších špeciálnych liečivých metód. Upravila som pre vlastné postupy psychoanalýzu, ktorú som študovala sedem rokov. O mojich špeciálnych postupoch a exaktných výsledkoch viem porozprávať osobne, prípadne odkázať na literatúru.“

Roky písala do psychoterapeutických odborných časopisov.

„Mojím druhým domovom bolo a stále je Slovensko. Vždy hovorím, že som tak trochu Švédko-Slovenka. V rokoch 1973-1981 som žila s manželom v Bratislave. Potom sme sa usadili v Štokholme. Počas pobytu na Slovensku som mala občiansky preukaz, ale môj bol ružový, ako prasiatko. Písanie vždy bolo môj život, a teraz ho budem viac kultivovať.“

A som vyškolený poľovník.“

TIBOR KOPÓCS

„Je renomovaný výtvarník a organizátor umeleckého života. Jeho maliarske a grafické dielo je rozsiahle. Miluje farbu, vníma monumentalitu výrazu, ktorú jemne a citlivo vkladá do obrazovej plochy. Jeho diela sú stále progresívne, mladé. Osobitne si cením autorove kresby. V celej jeho tvorbe vidieť znalosť výtvarných techník a postupov. Priraduje ku nim tvorbu v umeleckom smalte a dobré poznanie kostýmového výtvarníctva a propagačnej grafiky.“

Narodil sa 1. októbra 1937 v obci Veľké Kosihy.

Strednú školu umeleckého priemyslu v Bratislave, grafický odbor ukončil v roku 1954. V roku 1957 zmaturoval na Pedagogickom gymnáziu v Bratislave. Vysokoškolské vzdelanie získal v roku 1966 na Katedre výtvarného umenia Filozofickej fakulty Univerzity Pavla Jozefa Šafárika v Prešove. Doktorandské štúdium (PhDr.) ukončil v roku 1986.

Mladý, ambiciózný umelec začínal ako graficko-technický redaktor, neskôr ako ilustrátor. /Vydavateľstvo Madách/

Od roku 1974 do roku 1985 navrhoval kostýmy a scény v Maďarskom oblastnom divadle v Komárne a následne sa stal umelcom v slobodnom povolaní. Určitú dobu bol pedagógom. Počas tohto obdobia sa v ňom zrodila myšlienka vydávať umelecký časopis. Stal sa šéfredaktorom Ateliéru /1998/ v maďarskom jazyku, ktorý predstavuje a sleduje udalosti súčasného výtvarného umenia s dôrazom na umelcov maďarskej národnosti.

„ Popri práci šéfredaktora naďalej kreslím, maľujem a občas smaltujem. Som členom Maďarskej spoločnosti umeleckej tvorby smaltu, svojimi umeleckými dielami sa zúčastňujem na domácich a zahraničných výstavách. Som členom/predsedom Zväzu slovenských výtvarných umelcov a Spolku maďarských tvorivých umelcov na Slovensku (2014).

Svojou umeleckou tvorbou som sa zúčastnil na mnohých výstavách doma aj v zahraničí.

Moje diela sa nachádzajú vo vlastníctve súkromných osôb a iných inštitúcií doma i v zahraničí.

Žijem a pracujem v Komárne.“

IVETA LEDECKÁ

„S nadhľadom a eleganciou vstúpila Iveta Ledecká nielen do slovenského umeleckého života. Vytvorila renomovaný projekt, ústretový voči dnešnej dobe, ale predovšetkým k divákovi, ktorý už dnes reprezentuje Slovensko. Zaplnila prázdne miesta na kultúrnej mape našej krajiny, a tie ktoré štartovali, podporila. Obdivujem sa tejto dáme, s akým nasadením a čistotou sa orientuje v dnešnom umení, ako odкрýva predovšetkým tie dnešné jeho tajomstvá a podporuje. Jej schopnosť prijať to najmladšie, iba hľadajúce, orientáciu v kvalite toho prejavu, ktorý nazývame súčasným. Je jediná a dnes nezastupiteľná.“

„Iveta Ledecká sa narodila v roku 1972, študovala na Filozofickej fakulte Univerzity Komenského v Bratislave, odbor dejiny výtvarného umenia a odbor religionistika. V roku 2005 založila v Erdődyho paláci v Bratislave jednu z prvých súkromných galérií na Slovensku – ZOYA Gallery, ktorá sa venuje výstavnej činnosti, ale tiež prezentuje vlastné zberateľské aktivity. V roku 2008 pribudla ku galérii v starom meste mladšia sestra, ZOYA Museum, ktorá sa nachádza v malebnom prostredí malých Karpát v Modre. Programovo vyhradená zberateľská činnosť múzea je sústreďená na slovenské umenie druhej polovice 20. storočia, ale aj na umenie zo zahraničia. Najvýznamnejšiu časť zbierky múzea tvorí kolekcia diel Andyho Warhola, ktorá je aj súčasťou stálej expozície. Dve inštitúcie, každá s vlastným programom, ktoré pod vedením zakladateľky, riaditeľky a kurátorky fungujú v symbióze a predstavujú návštevníkom doma i v zahraničí širokú škálu výtvarného umenia.

Medzi najvýznamnejšie zahraničné spolupráce patria výstavy v Beaux-Arts Mons, Brusel, Belgicko (október 2013 – január 2014); v Heydar Aliyev Center, Baku, Azerbajdžane (jún, 2013); v Medzinárodnom inštitúte kultúry, Krakov, Poľsko (2012); Stadtgalerie, Klagenfurt, Rakúsko (2012); Pera Museum Istanbul, Turecko (2014); Antalya Cultural Centre, Turecko (2016); Musei San Domenico Forlì, Taliansko (september – november 2016). Na Slovensku sa v posledných rokoch vystriedalo v ZOYA galérii a múzeu nespočetné množstvo domácich či zahraničných výstav, jednou z posledných bola výstava 34 súčasných slovenských autorov – More than 30..., kolektívna výstava českých autorov v spolupráci s pražskou

The Chemistry Gallery, ale tiež unikátna výstava sôch a kresieb svetoznámeho britského sochára Tonyho Cragga.

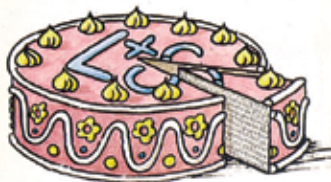
K ďalším projektom sa radia napríklad: Salón výtvarníkov, podujatie na podporu tvorby regionálnych autorov, ktorý je súčasťou „Kultúrno-kreatívneho oživenia tradícií“ Heritage SK-AT; festival Bratislava Design Week, najintenzívnejšie medzinárodné podujatie súčasného dizajnu na Slovensku, kde prezentujeme to najlepšie z domácej scény: výrobcov, predajcov, dizajnérov, nezávislé značky, študentov dizajnu, módu a vybrané projekty a dizajnérov zo zahraničia, ZOYA Gallery sa taktiež zapája do každoročného festivalu mesiaca fotografie - medzinárodného festivalu určeného pre verejnosť.

ZOYA Gallery a ZOYA Museum vznikli s úctou a z obdivu k výtvarnému umeniu Slovenskej moderny a súčasných domácich a svetových autorov. Verím, že popri osobnej radosť kurátora a zberateľa sa radosť znásobuje každou jednou výstavou, spoluprácou či publikáciou, ktorými prezentuje súkromnú inštitúciu s cieľom podeliť sa s návštevníkmi o jedinečný umelecký zážitok.“

JAN MEISNER

„Honzo Meisner je trvalou súčasťou československej úžitkovej, knižnej a propagačnej grafiky, dizajnu i voľnej tvorby. Veselý optimista. Kreatívna osobnosť. Jediný rukopis a osobitosť, v tej dobe taká výnimočná. Knižné obálky a ilustrácie, optimistické recesistické kresby a novoročenky, plagáty divadelné, filmové, výstavné, obaly gramoplatní (séria pre Bratislavskú líru, Bratislavské hudobné slávnosti, Bratislava Jazz Days), grafické riešenie odborných časopisov, ilustrácie do detských a mládežníckych časopisov (Ohník, ABC Pionierov, Zornička, Slniečko, či Věda a technika mládeži), detské omalovánky a ďalšie. To všetko dokázal. Maliarsky bravúrne pracoval s líniou a farbou, vnímavo používal fotografiu a písmo. To všetko tvorí aj dnes základ jeho autorského rukopisu a celého diela. V 80. rokoch začal dlhoročnú spoluprácu s bratislavským Štúdiom S. (logo, bulletiny, divadelné plagáty).“

IS JUBILEUM

o prijímačky na VŠVU jsem absolvoval VŠUMPRUM v Praze. Poté jsem až do roku 1996 pracoval na volné noze v Bratislavě.

Rok 1996 pro mne začal sbírkou titulů. První z nich byl emigrant, protože jsme se ženou opustili Slovensko a přestěhovali se na Moravu. Zde jsem se stal imigrantem a zároveň cizincem. Na cizinecké policii jsem dostal povolení k práci - v USA známá Green Card a stal jsem se poprvé

„Narodil jsem se v roce 1939 v Bratislavě. Můj rodný list je dvojязыčný, slovensko - německý a potvrzuje, že jsem se stal občanem Slovenského štátu. Doma jsme mluvili česky, rodiče byli z Kutné Hory. Válku jsem přežil v Bratislavě a posléze v Praze. V roce 1945 jsem, po návratu do Bratislavy, začal navštěvovat školu a učit se mluvit a psát slovensky. Zmaturoval jsem a po několika neúspěšných pokusech

v mé dlouhé kariéře výtvarníka na volné noze - zaměstnancem.

Zaměstnala mne jako pedagoga má Alma Mater, VŠUMPRUM, tedy její pobočka ve Zlíně, katedra designu. Zřídili při fakultě technologické katedru reklamní tvorby, jmenovali mne jejím vedoucím (další titul) a vypsali jsme přijímací řízení.

Začal jsem tedy v pronajaté bývalé kužárně v budově pražské katedry designu se třemi studentkami a mým počítačem.

Bylo těžké vysvětlit mým nadřízeným, že pedagogové výtvarníci ne-bádají. Můj argument, že nemusí bádát, že tvoří, neměl úspěch. Úspěchy fakulty snad dávají zapomenout na zklamání, že pedagogové výtvarných oborů vědecky nepracují a nepublikují ve vědeckých časopisech.

K výtvarným oborům přibyl také marketing. Mým záměrem bylo vytvořit týmy, jaké pracují v reklamních agenturách, které by společně řešili různá zadání. Šlo to velice ztuhla, ale doufám že v současnosti je FMK na dobré cestě.

Silná rakousko-uherská tradice doby Františka Josefa prvního, tedy - člověk bez titulu není snad ani člověkem - mne přiměla, abych si v roce 1998 došel na Univerzitě Palackého v Olomouci pro docentský titul. Titul docent byl důležitým argumentem při žádání o akreditaci institutu na fakultu. Z lehké konverzace při obědě v roce 1996 vznikla v roce 2002 Fakulta multimediálních komunikací Univerzity Tomáše Bati ve Zlíně. Byl jsem jejím prvním děkanem

Dostalo se mi pak dalšího titulu - pracující důchodce. Nyní mám titul další, bez toho pracující a pak... Lépe nemyslet. doc. akad. mal. Jan Meisner“

„Do povedomia verejnosti vstúpil ako výnimočný moderátor a humorista. Doposiaľ rezonujú slovné nápady a ich originálne podanie z Telecvokin-gu, Apropo Plus a mnohých ďalších. Nezabudnuteľné nemé grotesky so Stanom Dančiakom. Je tiež mimoriadne vnímavým hercom pre detské duše. Muzikál Polepetko, rozprávka Mahuliena a iné si divákov doposiaľ nemusia hľadať. Čo však mimoriadne obdivujem, je jeho cesta herca, na ktorej je dnes osobnosťou. Obrovské majstrovstvo a to bez akejkoľvek nadsádzky, prezentuje v divadelných drámach, či tragédiách. /Mŕtve duše, Zločin a trest, Othello, Rómeo a Júlia./ On svoje úlohy nehrá. On prežíva ich život, transformuje vlastné životné poznanie a inteligenciu a vypovedá dnešnému človeku príbeh všetkých čias. Patrí dnes k hereckým majstrom, ktorí vedia predstaviť nielen majstrovstvo, ale aj človeka v ňom.“

Narodený 25. októbra 1959 v Bratislave. Divadlu sa venoval od 14 rokov. Tú praktickú školu umenia dostal v divadelnom súbore Ludus. Vysokoškolské štúdium je však cesta k profesionalite na základe dostatočného talentu. A ten v hercovi bol. Osobitý, jedinečný a charizmatiký. Štúdium herectva na bratislavskej VŠMU absolvoval v roku 1983. Členom činohry Novej scény sa stal v roku 1985. Je spoluzakladateľom divadla Astorka Korzo 90 a členom jeho súboru až dodnes. Prirodzene že hostuje v Štúdiu „S“, v divadle West, absolvuje zájazdové a koncertné projekty so Štefanom Skrúcaným po Slovensku aj v Českej republike. Hrá v televíznych inscenáciách, rozprávkach, filmoch, seriáloch a dabuje. Dnes patrí hlas Miroslava Nogu medzi tie mimoriadne dabingové hviezdy. Jeho meno sa spolu so Štefanom Skrúcaným spája s umením stále veľmi populárneho kabaretu na rôznych televíznych a rozhlasových staniciach. Miroslav Noga je držiteľom viacerých ocenení. NOS,98 - nepolitická osobnosť v kategórii herec; Zlatá slučka,99, za najlepší mužský dabing; cena Literárneho fondu za najlepší mužský herecký výkon; Divadelné dosky 2011 /najlepší mužský herecký výkon/. Neuveriteľný výkon a zároveň obdiv našej spoločnosti získal tento umelec cenou Zlatá platňa za všetky vytvorené nosiče spevu i hovoreného slova.

Miroslav Noga je dnes umelcom mimoriadnych hereckých výkonov. Človek, tvorca. Osobnosť.

ĽUDOVÍT PETRÁNSKY

„Ľudo Petránsky je dnes osobnosťou umenovedy i pedagogických výsledkov v rozvoji nielen pre vybrané oblasti umenia. Nikto z dnešných výtvarných teoretikov nepozná lepšie život a rozsah nášho výtvarného prejavu ako on. Poznal ateliére umelcov prvej i druhej moderny, bol pri formovaní Galandovcov, Skupiny 4 a Kontinuity. Sledoval, hodnotil a písal. Vytvoril mimoriadne hodnotnú informačnú stopu slovenskej kultúry XX. storočia až po dnes.

Obdivujem jeho začiatky, keď vstúpil medzi rovesníkov aby ich nielen poznal, ale pomohol ich rozvoju. Robí to dodnes. Jeho meno je i zostane spojené s tým mladým umením, ktoré je nositeľom úprimného tvorivého výrazu v každej dobe. Sformuloval vývoj a hodnoty v našom umení, kontinuálne, s priestorom nielen pre experiment, z ktorého sa dá rozvíjať línia ďalšími generáciami ďalej.

Odborné dielo Ľuda Petránskeho sa sústreďuje do niekoľkých okruhov časového rozpätia od 2. polovice 19. storočia až po súčasnosť. Dôraz kladie na vplyv doby pri formovaní umeleckého diela prístupným spôsobom.“

Narodil sa v Brezne 22. novembra 1943. Vysokoškolské štúdiá absolvoval na Katedre dejín umenia FFUK v Bratislave a na Karlovej univerzite v Prahe. V roku 1974 mu bol na univerzite J. E. Purkyně v Brne udelený titul PhDr. O tri roky neskôršie na Umenovednom ústave ČSAV vedecký titul CSc. V roku 1978 habilitoval na docenta (VŠVU Bratislava) a v roku 1985 získal na ČSAV vedecký titul DrSc. V roku 1986 bol inaugurovaný na profesora a v roku 2005 mu bol na STU vo Zvolene udelený čestný titul Dr.h.c.

Krátka, stručná, ale predovšetkým výstižná charakteristika odborného života jedného z najrešpektovanejších umenovedcov a teoretikov umenia nielen v rámci Česka a Slovenska.

V rokoch 1970 - 1990 prednášal na bratislavskej VŠVU. Od roku 1985 ako prorektor a v roku 1989 ako rektor.

V roku 1990 nastúpil na Fakultu architektúry STU v Bratislave ako profesor dejín, teórie a metodológie dizajnu a v rokoch

1997 - 2006 tu pôsobil ako prodekan. Patril k hlavným iniciátorom vzniku Ústavu dizajnu na FA STU v Bratislave a v rokoch 2003 - 2006 bol jeho vedúcim. V rokoch 2006 - 2010 bol predsedom Senátu FA STU zvolený za dekana Fakulty architektúry STU v Bratislave.

Prednášal aj na Katedre dizajnu Technickej univerzity v Košiciach a na Katedre dizajnu Drevárskej fakulty TU vo Zvolene.

V začiatkoch často písal pre vydavateľstvá Pallas a Tatran. Ku mnohým autorom, často svetové mená, sa naša teória vrátila iba okrajovo. /Písmo a obraz, 1972; Čestmír Pechr, 1982; Moderná slovenská grafika, 1985; Vladislav Rostoka, 1988./ Často ako prvý napísal knihy o Zábojovi Bohuslavovi Kulhavom, Mikulášovi Galandovi, Ignácovi Bizmayerovi a mnohých ďalších. Je nositeľom mnohých významných cien a ocenení. Spomeniem aspoň niektoré. Začalo to udelením prestížnej ceny Cypriána Majerníka /1973/, ceny Martina Benku /1977/, Národnej ceny Slovenska /1989/. Od roku 2004 je nositeľom Štátneho vyznamenania Pribinov kríž III. triedy. Za celoživotnú pedagogickú činnosť dostal z MŠVVa Š SR Veľkú medailu sv. Gorazda.

MÁRIA REHÁKOVÁ

„S jej menom sa stretávame, a nielen na Slovensku, veľmi často. Nie je za ním iba výpočet, v našej spoločnosti dovtedy tak chýbajúcich akcií. Meno Mária Reháková reprezentuje ženu, ktorá je súčasťou dnešnej i budúcej kultúry. Ona spoluuvtvára jej dnešné stopy pre budúce generácie. Pretože prirodzene organizuje a spája. Hrdú minulosť a hodnoty dneška. Osobnosti kultúry s mladou nádejou tvorcov. Vysoko si vážim jej sociálne a charitatívne aktivity.

Za jej menom nie je iba výpočet úspešných, mimoriadne zaujímavých a divácky obľúbených projektov. Je to predovšetkým o výraznej osobnosti, ktorá to vie a aj dokáže. Na začiatku je vždy sen, potom nápad a jeho realizácia. Bez odovzdania toho ľudského, kreativity a radosti z práce by bolo všetko iba digitálnym posolstvom niekomu. Mária Reháková plní nielen svoje sny, ale aj sny tých, ktorí to potrebujú. Dlhو sledujem jej prácu a viem, že v tejto oblasti, všestranne podporovanej etickým kódexom, je jediná. Má šarm, vyvinutý cit pre komunikáciu s ľuďmi, empatiu. Ale predovšetkým je umelkyňa. Tvorí umenie milovať umenie. Vytvára diela originálnych nápadov a krásy. Kultivovaná, elegantná osobnosť. Je jedinečná a jediná.“

Narodila sa 20. septembra 1952 v Banskej Bystrici. Po absolvovaní bratislavskej Vysokej školy ekonomickej s istotou vstúpila do života, ktorého mottom bola cesta rozvoja kultúry.

Mimoriadne výsledky dosiahla v produkcii kultúrnych programov, s dôrazom na mu-

zikál /Dracula, Pomáda, Johanka z Arcu, Excalibur, Galileo Galilei/. V roku 2003 realizovala myšlienku Zlatého koncertu, ktorý spája slovenskú a českú hudobnú scénu. Založila vydavateľstvo STAR production /2005/, v ktorého portfóliu vychádzajú úspešné tituly časopisov Slovenka, Praktická Slovenka, Slovenka Zdravie rodiny, Metropola, Top Cars a internetový portál www.zenskyweb.sk.

Mária Reháková vytvorila a doposiaľ realizuje spoločensky a odborne chýbajúci projekt Bratislavské módné dni /2003/. Okrem úspešných slo-

venských dizajnérov objavuje a predstavuje mladé a začínajúce talenty.

Bratislavskými módnymi dňami v Prahe /2015/, citlivo a s intelektom tvorí ďalší významný projekt.

A v roku 2007 dala život autentickej celoslovenskej ankete Slovenka roka s dôrazom na zviditeľňovanie úspešných žien na Slovensku.

Veľvyslanectvo mladých /2009/ je ďalším potrebným projektom prezentácie študentov stredných a vysokých škôl v zahraničí.

V roku 2011 založila VIP club SLOVENKY a v roku

2018 vytvorila novú tradíciu, krásnu a neopakovateľnú, DEŇ KROJA, odkaz pre všetky ďalšie mladé generácie. Česko - Slovenský večer v pražskom Obecnom dome dýchal na svojom prvom prezentovaní atmosférou nekonvenčnosti, umeleckej kvality a pestrosti. Tak, ako herecké hviezdy na našom chodníku slávy.

MICHAEL RITTSTEIN

„Prechádzať sa po krásach života a schopnosť vnímať ho všetkými zmyslami. Umenie je pocitom jedinca. Túžbou vyjadriť sa inak. Cez tú identitu, o ktorej často píšem. Mladosť, hippies a rock and roll. Dlhé vlasy a objavy slobody. Túžba všetko zmeniť. Ten životný cyklus - ráno, obed, večera - sa dá tiež upraviť. Rachotom vlastnej motorky, objavom života dospeláka, jeho príchody a odchody, sny o lietaní a bolestivo rozrazené kolená. Radšej na vodu.

Michael Rittstein je umelec, intelektuál. Jeho monumentálne i komorné maliarske plátna sú vysoko profesionálnou hrou tvorcu s divákmi. Pracuje s mimoriadnou farebnosťou. Jeho realizmus je v postavách hľadajúcich, duševne osobitých, a v prvkoch zakomponovaných do farebnej hmoty, dynamiky a jas. Asi takto vnímam jeho umenie. Nadšene.

Umelec je expresívny figuralista dnešného umenia. Jeho obrazy reprezentujú osobnosť s prívlastkom svetový.

Narodil sa 17. septembra 1949 v Prahe. Akadémiu výtvarných umení v Prahe absolvoval v roku 1974. Odborníci sa o autorovi vyjadrujú ako o predstaviteľovi českej grotesky. Ja jeho ranné dielo vnímam ako úplne nový príbeh maľby na pozadí často sterilného domáceho umenia. Ako vysokoškolský profesor dnes prednáša na AVU v Prahe.

V roku 1976 predstavil na svojej prvej výstave v Galérii mladých v pražskom Máneze svoje tvorivý vstup do umeleckého života. Odvtedy vystavoval na viac ako 80 samostatných a 200 kolektívnych výstavách vo svete. Reprezentačnou výstavou v bratislavskej Danubiane /2017/ nielenže pozdravil slovenských divákov, ale predstavil osobitosť maľby, takej, akú tvorí iba on a s akou sa na Slovensku dnes nestretne.

Je členom výtvarnej skupiny „12:15“ a „Pozdž ale prece“.

Jeho diela reprezentujú mnohé domáce zbierky v štátnych galériách i u súkromných zberateľov. Autorove obrazy sú tiež v galerijných zbierkach mnohých štátov sveta.

ALICA VANČOVÁ

*„Slovenské školstvo a ve-
da. Je mnoho odborní-
kov, ktorí ho aj dnes zod-
povedajúco reprezentujú
doma i v zahraničí. Všetko
sa odvíja od toho dôle-
žitého slova, Osobnosti.
Tie formujú nároky, určú-
jú kvalitu, a sú príkladom,
vzorom. Ocenenie Iden-
tificačný kód Slovenska
prípadom a zdôrazňuje,
že iba vďaka týmto jedin-
com môžu vzniknú tvorivé
tímy, ktoré dosiahnu ori-
ginalitu, úspech.
Alica Vančová je vzác-
nou osobnosťou nášho
dneška. Vzdelaná, rozhlá-
dená, tvorivá i praktická.
Jednoducho jej osobnosť
vlastní vedeckú kreativitu,*

*mimoriadne organizačné danosti, kultúru vystupovania a múdrosť rozho-
dovania. Mladosťou dodáva šarm nielen fakulte, ale aj náročným odbor-
ným štúdiám a vystúpeniam. A to je výnimočné.*

*Poznám prácu Alice Vančovej už temer desať rokov. Umenie je jedným
z jej stimulov v dosahovaní výsledkov. Spev, tanec-súbor Technik; hudba-
-klavír; šport.*

*Žije ten aktívny život, so zmysluplnými výsledkami, po ktorom mnohí tak
túžia. Je to však všetko iba o človeku. Ako sa rozhodne a čo chce v živote
robiť. Táto umelkyňa bytia vnáša hodnoty, seba i nám.“*

Narodila sa 18. novembra 1968 v Trenčíne.

V roku 1990 absolvovala vysokoškolské štúdium so zameraním na učiteľstvo pre mládež vyžadujúcu osobitnú starostlivosť /psychopédia, logopédia, surdopédia/. Následne jej bol udelený doktorát /PaedDr./, a neskôr vedecký titul CSc. /1994/. Od roku 2006 je najmladšou vysokoškolskou profesorkou na Pedagogickej fakulte Univerzity Komenského v Bratislave. V roku 2011 bola menovaná dekanou tejto fakulty. Uvediem niekoľko údajov, ktorým sa vo svojej odbornej vedeckej práci Alica Vančová venuje. Pedagogické intervenčné možnosti pre deti a osoby s mentálnym a viacnásobným postihnutím, s poškodením mozgu. Vývoj a inovácie v oblasti moderných intervenčných postupov na báze poznatkov neurovied a ich aplikácie do špeciálnej pedagogiky. Teoretické otázky špeciálnej pedagogiky. Celoživotné vzdelávanie profesionálov v tejto oblasti. Dlhoročná zahraničná spolupráca s partnermi po celom svete.

Je autorkou temer dvesto vedeckých a odborných prác, desiatok učebných textov a ďalších publikácií, štyroch zahraničných monografií, a mnohých ďalších.

Prednáša a posudzuje grantové projekty v desiatkach krajín v zahraničí.

Je členkou vo vedeckých, odborných a profesijných spoločnostiach.

EMÍLIA VÁŠÁRYOVÁ

„Vstup do hereckého majstrovstva je zážitkom nielen pre vnímavého diváka, ale aj pre herca samotného. Je za ním náročný tvorivý život, skutočné výkony, rast poznania a emócia. Každý národ s hrdosťou hovorí o svojich umeleckých osobnostiach, ktoré prinášajú bohatstvo myslenia a kultivovanosť života. Aj Slovensko má mimoriadne herecké osobnosti, kde sa často detsky zamýšľame, ktorá z nich je tá najväčšia. V umení najlepší nejestvujú. Napriek tomu však poznáme tvorcov, ktorých obdivuje a rešpektuje nielen odborná kritika, ale aj národ. Medzi mimoriadne a večné umelecké výkony sveta patrí herectvo Emílie Vášáryovej.

Krásna, jemná, prchavá ako vôňa bola každá chvíľa pri pozeraní filmov, či predstavení s Emíliou Vášáryovou. Akoby naraz si ju zaľúbilo celé Československo.

Veľmi citlivo som spolu s desiatimi mne podobných divákov sledoval a obdivoval tvorivú cestu tejto dámy. Ona reprezentovala to pravé umenie, ktoré sa dnes v kultúre stráca. Dnes drží veľmi vysoko nároky na tvorbu, ktorá ľuďom prináša radosť, obohacuje ich múdrosťou a úsmevom. Herečkin osobnostný intelekt spravil z niektorých predstavení kultové zážitky, ktoré zostávajú trvalé. Hlavná postava Antigony v rovnomennej Sofoklovej dráme. V hre Leva Nikolajeviča Tolstojho Vojna a mier zahrala Natašu s dievčenským šarmom i skúsenosťou pomaly zrelej ženy s obdivuhodným výsledkom. Jej herectvo sa nesporne vyrovnalo s prestížnymi hereckými menami nielen Ameriky ale i sveta. Mimoriadny výkon podala v postave starenky v Ionescových Stoličkách. Mária Callas vo svetoznámej hre Majstrovská trieda bola pre herečku jednou z tých mimoriadnych postáv, kde plne vyznelo jej herecké majstrovstvo. Cena za najlepší herecký výkon. Autorom jednej z ostatných mimoriadnych hier je Tennessee Williams, a jeho Sklenený zverinec. Je to o obrovskom herectve Emílie Vášáryovej, o životnom vypätí a dobe, ktorú žijeme.

Už 22 rokov pravidelne hostuje v českých divadlách, hovorí po slovensky a je úspešná.

Aj preto obdivujem náročné filmové tituly s hereckým majstrovstvom Emílie Vášáryovej. Bláznova kronika, Námestie svätej Alžbety, Ľudia z maringotiek, Drak sa vracia, Medená veža. Neskôr Orbis pictus a české filmy Pelíšky a Horem pádem (Český lev za najlepší ženský herecký výkon v hlavnej úlohe, 2004). Mimoriadne stvárnenie Matky vo filme Václav, Evy vo filme Eva Nová. Natočila desiatky televíznych filmov a známych pondelkových inscenácií. Aj cez ne vstúpila do sveta ako herecká diva. A prinášali nielen obdiv a uznanie, ale aj množstvo cien.

Profesorka Emília Vášáryová je mimoriadna, nádherná a múdra umelkyňa a pedagogička. Vzácná ľudskosťou, hereckým majstrovstvom, pedagogickým prístupom. Herečka, ktorá keď vstúpi na javisko, keď sa objaví vo filme, je divákmi vnímaná naplno a so zadržaným dychom.“

Narodila sa 18. mája 1942 v Hornej Štubni. Vyrástla v Banskej Štiavnici, pre ktorej všestranný rozvoj sa spolu so sestrou veľmi angažuje. Je činná v mnohých charitatívnych aktivitách.

Po absolvovaní štúdia herectva na bratislavskej Vysokej škole múzických umení /1963/ sa o rok neskôr stáva členkou činohry Slovenského národného divadla.

Je držiteľkou ceny Janka Borodáča, zaslúženého titulu Zaslúžilá umelkyňa, ceny Andreja Bagara, ceny ministra kultúry a ceny Nadácie Alfréda Radoka. Je držiteľkou cien Dosky a Zlatá slučka, ceny Jozefa Krónera a Hercovej misie, Igrica a štátneho vyznamenania Rad Ľudovíta Štúra I. triedy. Ocenenie za najlepšiu herečku v čínskom Šanghaji.

Je profesorku na VŠMU. V roku 2010 jej brnianska Janáčkova akadémia udelila titul „Doktor Honoris Causa“.

JÁN ZORIČÁK

„Jedným z najkrajších zázrakov umeleckého príbehu ľudstva je sklo. Ján Zoričák reprezentuje tento materiál ako výnimočný umelec s výnimočným rukopisom. Dlhو som pozeral na jeho objekty, vchádzal cez ne a ich často hlboké myšlienkové zázemie do iného sveta. V prvom momente vnímate dokonalosť technického prevedenia, bohatstvo a farebnosť prvkov vnútri plastiky. A iný svet. Následne začínate hlbšie skúmať jednotlivé diela. Objavujete tichú krásu skla, ktoré ožíva. Tvorja sa myšlienky, úvahy a tak náročné odpovede. Maličký vesmír v obrovskom ľudskom srdci. Dieľo autora reflektuje vesmírny svet ako svet náš. Od veľkého tresku, vzniku hmlovín po supernovy a šťastie prinášajúce padajúce Perseidy. Fungujeme ako ten obrovský priestor nad nami. Vznikáme, bijeme sa, vybuchujeme, zrážame sa a hľadáme božský klud. Som fascinovaný najmä tvorivým rozmachom sklárskeho majstrovstva tohto umelca. Je jediný a výnimočný. Pretože v jeho kreativite žije život konfliktov, harmónie a krásy.“

Ján Zoričák sa narodil v Ždiari (1944). Študoval na Sklárskej umeleckopriemyselnej škole v Železnom Brode a na Vysokej škole umeleckého priemyslu v Prahe, ktorú absolvoval v roku 1969. Od tých čias žije vo Francúzsku s trvalým rozhovorom s rodným krajom. Skláři zväčša preferujú kolektívnu prácu, diela im podľa návrhov realizujú profesionálne dielne. Ján Zoričák tvorí výlučne sám, nielen návrhmi, ale vstupuje do celého procesu výroby ako autor, jednotlivec, ktorý najlepšie vidí a cíti zámer a výsledok.

Jeho sklenené sochy, tak vznešené a záhadné, ožívajú pri stretnutí s divákom. Je v nich pohyb a dynamika zafixovaná v určitom štádiu. Netreba hľadať umelecké smery, iba vnímať autorove umelecké čítanie. Jeho sklo je totiž tak jedinečné, že môže formulovať názov nového umeleckého štýlu.

Po roku 1989 organizoval na Slovensku sklárske sympóziá a workshopy, kde tvorili najmä slovenskí a francúzski umelci. Vo Francúzsku sa

podieľal na založení medzinárodného sklárskeho strediska v Aix-en-Provence, kam chodia aj slovenskí sklári.

Je Rytierom Rádu umenia a literatúry (Francúzsko, 1986); nositeľom štátneho vyznamenania Pribinov kríž 1. triedy (2013), ale aj mnohých významných ocenení z Nemecka, Švajčiarska, Španielska a Japonska.

Zúčastnil sa viac ako sto samostatných výstav a veľkého množstva kolektívnych v mnohých štátoch sveta.

Jeho diela sú v zastúpení vo verejných zbierkach i u súkromných zberateľov temer po celom svete.

IDENTIFIKAČNÝ KÓD SLOVENSKA XII.

Katalóg / Catalogue:

Identifikačného kódu Slovenska XII Identification Code of Slovakia XII

Napísal a zostavil / Written and compiled by:
Ľuboslav Moza

Preklad / Translation: Katarína Ozcakir Mozová
Grafická úprava / Graphic layout: Barbora Milošovičová
Tlač / Print: Kníhtlač Gerthofer
Vydal / Published by: Artem, o. z.

www.artem.sk

ISBN: 978-80-89633-19-7